

Tea with the Dames: de interne keuken van vier levende legendes

In het Verenigd Koninkrijk kwam de documentaire 'Tea with the Dames' uit als 'Nothing like a Dame'. Vanwaar de naamsverandering is niet helemaal duidelijk, maar beide titels dekken wel volledig de lading. *The Dames* zijn front-and-center de hoofdattractie, en zo is het maar net. Zelden was het bijvoeglijk naamwoord 'heerlijk' zo van toepassing als op dit olijke kwartet, dat tezamen meer dan 320 jaren op de teller heeft. Eileen Atkins, Judi Dench, Joan Plowright en Maggie Smith zijn *acting royalty* en staan quasi synoniem met het acteervak. Absolute klasbakken, toptalenten, en *feisty grannies*.

'Tea with the Dames' is een documentaire, maar slechts in de meest strikte zin van het woord. Het is geen diepe zoektocht naar waarheden of schandalen. In tachtig vlotte minuten leggen de vier legendes hun ziel bloot, en praten ze over menig koe en kalf. Behalve wanneer we enkele fragmenten uit hun rijke carrières zien, blijft de camera ten allen tijde op de vier dames gefocust. Soms in close-up, soms in overzichtsshot, soms terwijl ze achter de schermen wachten op make-up. Regisseur Roger Michell (Notting Hill, Hyde Park on Hudson) doet niet meer dan de cassante, spitse, bijdehante dames registreren. Hij grijpt niet in, hij forceert niets, hij legt enkel vast. En dat werkt wonderwel. Rad van tong en nooit op hun mond gevallen delen de dames pittige anekdotes, smeugige weetjes en gezellige laster. Hun huwelijken, mislukkingen en successen passeren de revue, alsook het moment waarop ze effectief tot 'Dame' gekroond werden - elk inclusief hun mening over de Queen. Er is ook ruimte voor echtheid. Zo sukkelde Joan Plowright met haar ogen, en heeft niet altijd door dat iemand een vraag aan haar richt. Dat Michell dergelijke momenten in de finale montage heeft gelaten, verdient een pluim. Hier geen Hollywoodmaniertjes, waarbij alles 'great' en 'amazing' is, en duidelijk afgesproken, voorgekauwd en gerepeteerd.

In se is 'Tea with the Dames' een vluchtig niemendalletje. Op geen enkel moment wordt het medium uitgedaagd, of worden cinematografische grenzen verlegd. Maar dat hoeft ook helemaal niet. Het is fijn toeven in het bijzijn van vier *grandes dames* van het witte doek, die elk op hun manier een verpletterende bijdrage aan de Britse cinema hebben geleverd. Een aanrader voor fans van deze dames - en zijn we dat stiekem niet allemaal?

Julian De Backer